

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, Tractatus
Tres spirituales**

Arias, Francisco

Coloniæ Agrippinæ, 1603

Cap. 13. De tertio medio, quo acquiritur sui diffidentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59574](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59574)

DIFFIDENTIA SVI IPSIVS 140

communicare perfectā notitiā sui,
sed in ijs inopiam experientiae, gratiae
suae abundantia compensat, quod pri-
uilegium paucorum est.

CAPVT XIII.

*De tertio medio, quo diffidentia sui pra-
randa est, nempe si à Deo eam
cum perseverantia
petamus.*

SCVT supra monuimus ad cō-
randas cæteras virtutes & Dei do-
na, non negligēda esse media, licet
in his fidendum non sit, sed tām in
Deo, sic ad obtinendam sui diffidentia
non negligenda sunt iam dicta media,
ac imprimis oratio, qua auxilium diui-
num implorandum est, vt perfectionē
huius virtutis imprimis assequamur,
hoc est, vt penitus nobis diffidamus, &
& spēs nostras in Deum proijciamus.
Diffidentia enim hæc est præcipuus
actus eius virtutis, nempe humilitatis,
quæ in lege Evangelica facillè obtinet
principatum, & si quæ alia, hæc maxi-
mè vires naturales hominis excedit, &
ideo

241 TRACTATUS DE VERA

ideo speciali auxilio Dei ad eam consequendam indigemus. Ita præclare docet Ioannes Gerson. *Hac, inquit, humilitas est, qua homo diffidit sibi, & nemini se anteponit, qua cum sit maxima, videtur parua, quia hominem paruum reddit in sua existimatione: cum sit sapientissima, videtur insipiens; facit enim ut homo agnoscat suam ignorantiam. Quod si quis cogitet, se posse suo studio & industria consequi hanc virtutem, procul dubio errat, & admodum in tali opinione superbit. solus enim Deus est, qui per gratiam suam eam in animam infundere debet, & in ea conservare. Hoc scire, & confiteri est magnum donum Dei, & ipsius humilitatis principium.* Hac Gerson.

POSTVLEMUS igitur à Deo in omnibus precibus hanc virtutem, non cessemus clamare ad misericordiam diuinam portas, donec thesaurum hunc impetremus, nec omittamus nos cum gemitu commendare Beatiss. Virgini MARIÆ, Angelis, alijsq; sanctis, ut eam nobis exorent. Neque enim fallere potest Verbum dei, dicens. *Patite & accipietis, quærite, & inuenietis, pulsate & aperietur*

Matt. 7.

DIFFIDENTIA SVI IPSIVS. 242

rietur vobis. Petamus hoc donum non languide & negligenter, sed cum magno desiderio, non secus quam qui haustum aquæ petunt in ardentissima siti, & qui medicinam in grauissima ægitudine. Sic enim fiet, vt in corde nostro responsum de celo audire mereamur, quod olim datum est Danieli per angelum. Ex die primo, quo posuisti cor tuum ad intelligendum, vt te affligeres in conspectu Dei tui, exauditæ sunt verba tua. **Deu. 10.**

VT verò hæc oratio sit efficacior, adiungamus illi aliqua opera misericordiz vel corporalis, vel spiritualis: his enim promissum est lumen illud, quo homo cognoscens se ipsum, sibi diffidat, iuxta illud *Isaie. Cum effuderis esurienti animam tuam, & animam afflictam repleueris, orietur in tenebris lux tua, & tenebra tua erunt sicut meridies.* Adiungamus quoque aliqua ieiunia, & alias castigaciones carnis, quæ, vt alibi dicemus, plurimum iuuant orationem. Quanquam & ad hoc donum obtinendum, seruire nobis queant cõsiderationes omnes, quæ mentem atollunt ad fiduciam omnem in Deo collocandam: cuiusmodi est cõ

G 7 sideratio

143 TRACTATUS DE VERA

consideratio diuinæ bonitatis, caritatis, & misericordię infinitæ, quam declarauit semper erga mortales, quantumuis grauissimos peccatores, qui sincere ad eum cōfugere, & vitam cortexere. Deinde cōsideratio innumerabilium, immensorumq; beneficiorum, quæ nullo nostro interueniente merito, liberalissima manu in nos profudit, ac speciatim incarnationis, passionis, & mortis filij Dei, tum diuinorum sacramentorum, sanctarum inspirationum, perpetuæque curæ de nostra salute, quæ continenter nos inuitat ad suam gratiam & amorem, & neminem non specialibus quotidie beneficijs afficit.

OMNES hæc considerationes, quæ inuuant hominem ad fiduciam collocandam in Deo, inuuant quoq; ad diffidentiam sui: quæ admodum enim verum est, quod supradiximus hominē quo plus diffidit sibi, hoc plus cōfidere in Deo; sic verum est, eundem, quo plus confidit in Deo, hoc plus diffidere sibi. Nam dū perperdit maiestatem, bonitatem & potentiam Dei infinitam, tam magnam & promissum eiusdem in omnibus, quæ desiderare potest, subsidiū, voluntatem quoq; quous

DIFFIDENTIA SVI IPSIVS 144

quouis vitæ nostræ momento necessa-
ria omnia auxilia suppeditat, vicissim
totū se in manus eius diuinas regendū
& gubernandum tradit, vt sic maiori
fauore & beneuolētia se dignum red-
dat, cum verò ad sui considerationem
oculos reflectit, mox agnoscit suam vi-
liratē, imbecillitatē, & suum nihil.
Sicut enim exigua candela ardens in
meridie exposita soli, nullam lucem vel
splendorem reddere videtur; sic homo
collatus soli, nullus sibi, quoad omnes
facultates naturales, videtur, & ideo
facile se deprecit, & sibi diffidit, dicens
cum Dauide *Ecce mensurabiles posuisti*
dies meos, & substantia mea tanquam *Psalm. 38.*
nihilum ante te.

CAPVT XIV.

*Quanti faciendum sit hoc donum, ac
promde quā studiosè à Deo
postulandum.*

VT dictum donum per media iā
nominata maiori animi prom-
ptitudine à Deo impetremus,
eoque orationes nostras efficacius re-
feramus, conuenit ad extremum
diligen-